

В. „Законност“

ще излиза един път въ седмицата,
въ НЕДЪЛЯ.

ЦЪНАТА МУ Е:

За година	6 лева
„ 6 мѣсеци	3 „
„ 3 „	1.50 „
„ 1 „	1 „

За въ странство
се прибавят пощенскитъ разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията

почватъ съгласно на всеки мѣсець

Годишните пари се испращатъ
къ редакцията въ Руссе.

Съобщенията се плаща:
за думата на първата страница
по 1 ст.—на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТ.

Д-ръ Павелъ Златовъ

не ще може да приема посѣщения по случай
именния си день.

Петръ Хр. Златовъ

нѣма да приема посѣщения на именния си
день — 29 Юний.

ОБЯВЛЕНИЕ

К. Панайодовъ, адвокатъ въ гр. Руссе,
съобщава на клиентитъ си, че си прѣмѣсти
квартирата на улица Александровска, въ дома
на Никола Генишовъ, близо при Народната
Банка.

ОБЯВЛЕНИЕ

УЧЕНИКЪ, свършилъ VII класъ при тукаш-
ната гимназия, търси работа въ всяко кантора
или учрѣждение, или пъкъ да дава уроци.
За споразумѣние — до редакцията.

Най-нови Английски бръсначи,

които се употребяватъ безъ да се точатъ на
камъкъ или точило, пристигнаха въ магазина ми.

При всяка поръчка или покупка се даватъ
и нуждитъ наставления за употреблението имъ.

Пристигатъ ми наскоро и други най-усъвър-
шенствувани бръснарски потребности — аме-
рикански машини, английски машини и ножици,
бръснарски столове, четки, парфюмерии и др.

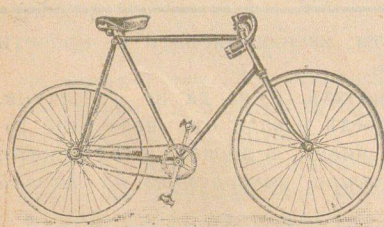
Съ почитание:

Ставри С. Боевъ.

2—39—2

Улица Александровска.

ОБЯВЛЕНИЕ

Най-прѣпоръчи-
телниятъ велосипеди
за българскитъ пъ-
тища сѣ тия отъ фаб-
риката на Найвиртъ
& Веберъ въ гр.
Руссе, улица Рома-
новска.

Прейскуранти безплатно и за провинцията
Франко.

2—40—2

„ПРИ ЧИКАГО“

На 1 Юлий т. г., въ новата къща на г. г. С.
& Р. Блаушайнъ по Пиротска улица, ще се
отвори тунелътъ „При Чикаго“, мобилиранъ
чисто по американски и снабденъ съ всякаквъ
родъ питиета и закуски. При тунела е устро-
енъ единъ елеваторъ, съ който желающитъ г.
г. посѣтителите могатъ да се качатъ на покрива
на къщата, отъ гдѣто се открива една чудна
панорама както на градоветъ Руссе и Гюргево
и на тѣхнитъ околности, тъй и на голъма частъ
отъ дунавското прибрежие, както отсамъ, тъй и
отвъдъ рѣката. Г. г. посѣтителитъ ще намиратъ
въ ново-откриваемия тунелъ най-доброкачествен-
на консомация, както и чиста, вѣжлива и бърза
прислуга.

Съ почитание:

Сдържателя на тунела „При Чикаго.“

1—44—1

Робертъ Колледжъ въ Цариградъ.

Новата учебна година на това добръ поз-
нато училище, въ което сж се възпитали нѣ-
кой отъ най-виднитъ политически мъже въ
България, се захваща на 3/15 Септемврий т. г.

Цѣльта на това училище е да свърже ум-
ственното образование съ нравствено възпи-
тание, и за това учители и ученици живѣятъ
задружно въ сжщото здание, тъй щото учени-
цитъ се намиратъ въ постоянно сношение съ
своитъ възпитатели. Курсътъ на наукитъ се
състои отъ 8 класа; по възрастни и при-
готвени ученици могатъ да свършатъ този
курсъ за по малко време (в. за подробности
въ училищната програма).

Всѣкой ученикъ е длъженъ да учи англий-
ски языкъ, на който се прѣподаватъ прѣдме-
титъ, матернийтъ си языкъ, френски или нѣм-
ски, и латински. Други язици, като грѣцки и
турски, сж волни. Свършившитъ ученици мо-
гътъ да постѣпятъ въ кой да е европейски
университетъ за по специално образование. Осо-
бени старания се полагатъ за изучаването на
българскитъ языкъ тъй добръ, както въ коя и
да е българска гимназия.

По близостта си до България, и по умѣре-
ната годишна плата (50 наполеона), прѣдпла-
щана на двѣ половини, Робертъ Колледжъ се
прѣпоръчва на всички родители, които жела-
ятъ да дадѣтъ умствено и нравствено обра-
зование на дѣцата си, като сж въ сжщото вре-
ме увѣрени, че синоветъ имъ ще бждѣтъ доб-
ръ глѣдани и надзиравани.

Тѣзи които желаятъ да се снабдѣтъ съ
училищни програми, се умоляватъ да се отне-
сѣтъ до книжарницитъ на г-да Ив. Б. Касж-
ровъ (въ София), Хр. Г. Дановъ (въ Пловдивъ),
Д. Златевъ (въ Руссе), или до Дирекцията на
на училището, въ Цариградъ.

1—43—1

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

До г-нъ Г. Георгиевъ, директоръ за България на
застрахователното за животъ дружество
„Ню Йоркъ“

въ ст. София.

Подписанната съруга на починалия на 11
Ноемврий 1896 год. Д-ръ Василь Марковъ отъ
гр. Копривщица, осигоренъ при прѣдставляемо-
то отъ Васъ дружество „Ню Йоркъ“, съ полица
отъ 8 й Декемврий 1895 г. № 1015981, честь
имамъ да Ви съобща, че срѣщу чекътъ изда-
денъ отъ дружеството съ дата 21 Априлъ т. г.
подъ № 16502, получихъ отъ Българската На-
родна Банка 17539 зл. лева и 24 ст., която
сумма по условията указани въ полицата съ-
ставлява осигуренията и вноската срѣщу нея.
Осигорения внесени само 1617 зл. лева и 72 ст.

Понеже съ исплащанieto тѣзи сумма на
време и честно, семейство ми, състояще повече
отъ малолѣтни сирачета, вижда голъма подкрѣп-
ка въ бждѣнето му, то за длъжностъ считамъ
да поблагодаря Вамъ и на дружеството.

Съ отлично къмъ Васъ уважение:

Парашкева Д-ръ В. Маркова.

гр. Копривщица, 5 Май 1897 г.

2—34—2

Слѣдующия брой на в. „Законностъ“ ще излѣзе
въ Недѣля на 7 й Септемврий. Разотиванieto на нѣ-
кои отъ нашитъ сътрудници по бани, расходи, лѣ-
кувания и пр. не ни даватъ възможностъ да про-
дѣлжаваме издаването на вѣстника си и прѣзъ
двата горѣщи ваканционни мѣсеци, Юлий и Августъ.
Абонатитъ ни, обаче, нищо не ще изгубятъ отъ то-
ва врѣменно прѣкрѣтяване издаването на „Закон-
ностъ“, понеже ние, като ги лишаваме отъ четение-
то на вѣстника ни въ течение на два мѣсеца и де-
ветъ дена, ще продължимъ годишнината на изда-
ването му, която се свършва на 2 идущий Октом-
врий, до 31 Декемврий 1897 година — тѣмко още тол-
кова врѣме, за колкото сега го прѣкрѣтяваме.

Ползуваме се отъ тоя случай да помолимъ
абонатитъ, които не ни сж се още исплатили за
второто и даже за първото полугодия, да побързатъ
и ни внесѣтъ дълговетъ си.

Ще ни бжде крайно обидно, ако нѣмайки право
да искаме отъ тѣхъ нѣкои извънредни парични помо-
щи, безъ които поддържанieto на единъ опозицио-
ненъ вѣстникъ въ България е невъзможно, ние бж-
демъ лишени отъ правото даже да си получимъ
онова, което ни се слѣдва.

Редакцията.

Руссе, 28 Юний 1897 год.

Противоположността на българскитъ и
сръбски интереси въ Македония и главноци-
тата на състоящата се неотдавна сръбско-бъл-
гарска спогодба за раздѣление „сферитъ“ на
влиянieto“ на сръбската и българска държави
въ отечеството на св. Кирилъ и Методий нико-
га не сж се проявявали по-характерно, по-на-
гледно и по-трагично, отъ колкото въ начало-
то на тоя мѣсець, когато, подъ куршумитъ и
ятаганитъ на сръбския консулъ въ Солунъ, пад-
на убитъ единъ отъ рѣдкитъ български патри-
оти, покойния Хр. Ганевъ, и биде смъртелно ра-
ненъ неговия другаръ по учительство въ солунска-
та гимназия г. А. Гарвановъ! . . .

Това нечувано злодѣяние, извършено отъ
хѣра, купени съ сръбско злато, и насочено срѣ-
щу двоица въ нищо неповинни български учи-
тели, надѣмъ се, ще отвори очитъ на благо-
разумнитъ хѣра у насъ и ще имъ даде да раз-
бератъ, колко фалшиви бѣха ония сръбски и
прѣсторено-братски излияния, които станаха
въ София и Пиротъ миналата пролѣтъ, и каква
страшна бездна дѣли интереситъ на българ-
ската и сръбска народности въ Македония! . . .

Сега вече не подлѣжи на никакво съмнѣ-
ние факта, какво солунската кървава драма е
била извършена отъ нѣколко души сърби, сръ-
бомани и власи, членове на една злосторничес-
ка шайка, поддържана съ срѣдствата на г. Бо-
ди, сръбския прѣдставителъ въ Солунъ, съ спе-
циална цѣль да „сздава“ не сжществуващата въ
Македония сръбска народностъ чрѣзъ трѣпанie
най-добритъ прѣдставители на българската
интелигенция въ тоя злочестъ край. И което е
най-възмутителното въ случая, то е: че сръб-
ския печатъ, съ едно единомудрие, достойно за
по-добра участъ, вмѣсто да оплаче поне за очи
загинването на покойния Хр. Ганевъ и да
осжди поне присторно поведението на г. Боди,
се е заелъ да се надсмива надъ трупа на своя-
та жертва и да съчинява всевъзможни нелѣ-
пости за причината на трагическата нейна
смъртъ!

И има у насъ вѣстници — богато плащани
отъ държавната хазна — печатни органи, спис-
вани отъ рѣцетъ на продажни и безсъвѣстни
хѣра — които и до день днѣшенъ се вѣстор-
гаватъ отъ онова „епохално“ и „велико“ дѣло
на г. Стоилова, което, като отстрани българ-
ската национална политика въ Македония отъ
начертания ѝ въ С. Стефано пътъ посрѣдствомъ
едно фалшиво и противонародно съглашение

съ Сърбия, отъ една страна — даде възможност на последната, отъ друга, да заеме янки позиции отвъдъ Рила, базирана на които да може да тръпни, унищожава и съсипва резултатитъ отъ труда и мжкитъ на толкова български поколения! . . . Никога, по нашето мнѣние, купенитъ пера на продажни редактори не сж поддържали единъ по-гламавъ тезисъ; никога подобни платени креатури не сж се въсхищавали отъ една по-голяма политическа нелѣпост! . . .

Колкото и да е тежко впечатлението, което ни прави кървавото солунско злодѣяние; колкото и да е отвратителенъ ужаса, който ни вселява убийството на единъ даровитъ, способенъ и родолюбивъ български учителъ отъ „братска“ ржка, — ние не можемъ да не признаемъ тукъ, че печалното това извѣстие никакъ не ни очудва. Ние познаваме твърдъ добръ „братията“ сърби и сръдствата, къмъ които е прибѣгвала и прибѣгва тѣхната повинистическа пропаганда въ Македония, за да ни удивлява грозното солунско убийство. Ето защо, още когато се сключи гламавата сръбско-българска спогодба, ние, въ 46 брой на „Законностъ“, писахме:

„Трѣбва човѣкъ да бѣде лишенъ отъ най-елементарния политически тактъ, за да може при тѣзи условия да поддържа теорията, какво сръбско-българската спогодба е полезна за нашето национално дѣло въ Македония и че нищо по-добро отъ нея не е въ състояние да обезпечи напредъка и развитието на българщината отвъдъ Рила. Наопаки, ние сме били и сме на мнѣние, че единствения теренъ, върху който България би могла да встъпва въ съглашения съ когото и да е за разрѣшението на македонския въпросъ, е терена на съвместната и задружна работа за сдобиване на Македония съ една пълна политическа автономия. Всяка друга спогодба, основана на други начала и прѣсѣдующа други цѣли, не може да бѣде освѣтъ крайно вѣда за нашитъ политически и национални интереси и не може да да-кара освѣтъ най-печалнитъ и най-разорителни сѣтнини за насъ като народъ и държава.

„А сръбско-българската спогодба, съ която се тѣй нагло хвалятъ нашитъ управници, е очевидно отъ категорията на последнитъ“ . . .

Горнитъ думи изглѣждатъ като да сж писани днѣсь.

Вѣчна паметъ на Хр. Ганева! Проклятие на неговитъ убийци и на тѣхнитъ „приятели“ и „сюзници“! . . .

Разградъ 19-й Юний 1897 година.

Разградскитъ граждани започнаха да се привличатъ подъ сѣдствие отъ г. Стоилова, за гдѣто си бѣха

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ — ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 52).

— Боже Господи! То е било едно отъ кучетата на кралицата, каза Вълковъ, като се удари по челото.

— Вий улучихте, извика Латинка, като се засмъ високо, — да, то е най-обичното пале на Нейно Величество.

— Не вѣрвайте нито дума отъ тѣзи глупости, драгий ми Вълковъ, каза чичо Божуръ; тя е лудетина и се забавлява на нашъ гърбъ. Смѣя се азъ надъ кралицата и на кучето ѝ. Хубавенъ накарахъ азъ това гиздаво пале да се повърти въ точилното колело. Сѣд ни, мой милий, да се поблагословимъ, — Латинка вече ще бѣде твоя. Но чакай, азъ си научихъ едно хубаво нѣщо: да идъ да донесъ малко закуска и двѣ стѣкла винце; тѣй всѣ ще ни стане по-добро на гушитъ.

— Правете, тате, щото искате и думайте колкото щѣте, че съмъ била ужъ полудѣла, това никакъ не ще побърка на г-на Вълковъ скоро да си снесе шапката прѣдъ мене и да ми каже: „Мадамъ Минзуфарова, не ни оставяйте безъ вашата подпорка“.

Двамата приятели си повдигнаха раменѣтъ и сѣднаха да си похапнатъ. Латинка не рачи да сѣдне при тѣхъ; тя си бѣше вторачила очитъ на часовника възъ сѣдната и съ безпокойствие слѣдеше всѣко мръдване на стрѣлката.

— Тате, не чувате ли шумъ на улицата?

— Не; че кой ли ще мине толкова късно по нея?

— Тате, не е ли то конь, гдѣто се спрѣ на портата ни?

„позволили“ на 16-й Августъ мин. 1896 год. да се събератъ въ разградското читалище и да протестира- ратъ противъ произволитъ на властѣта, която бѣ „бла-мираза“ бившето кметство и патрони на гражданитъ една „народнишка“ три-членна комиссия. Пигаме сега, има ли нѣкоя значителна разлика мѣжду Стамболовия и г. Стоиловия режими? Ние, впрочемъ, се радваме на подобни мѣрки на правителството спрямо борцитъ за правдата и законността, понеже тѣ, тия мѣрки, сж знакъ за скорото политическо разпадане и разлагане на оная шена властолюбци, които га че сж дошли на властъ само и само да се гаврятъ съ народния суверенитетъ.

Разградския Окръженъ Сѣдъ, отъ нѣколко рѣ-ме насамъ, е започналъ да насрочва повечето отъ дѣ-лата си и то прѣимущественно ония, по които се ви-катъ много свидѣтели — въ пазарнитъ дни: Понеделникъ и Петъкъ. За доказателство истинността на горното нека служи граж. дѣло No 95, което нѣколко пати е отлагано и насрочвано все въ Понеделникъ. Обръща-ме вниманието комуто слѣдва да измѣни тая неизгоденъ за търговцитъ и еснафа рѣдъ, защото мислимъ, че съдилищата трѣбва да разбиратъ: какво нѣщо е тър-говията и колко коштува на единъ доегиджия въ пазар-енъ день да си остави работата и да отсъству-ва отъ доегиджията си.

Спорѣдъ както се учимъ отъ хора, приближени до несществуващата въ Разградъ „Народна“ т. е. „Да-уль-партияжъ“, Управителя на г. Цѣвъ тъкмѣлъ да кандидатира въ нѣкои избирателенъ пунктъ за Окр. Съвѣтникъ бившия ни кметъ г. Д. Стоиновъ, човѣкъ отъ не съвсѣмъ чиста наравствена проба, познатъ свѣтци на силнитъ на денѣтъ и не до тамъ рѣдовенъ пазачъ на общ. пари. . . .

Това за свѣдѣние на избирателитъ.

А.

ВПЕЧАТЛЕНИЯ & ДРАСКИ

I.

Дѣцата и ваканцитъ.

Испититъ почнаха. Последъ тѣхъ идатъ и вакан-цитъ. Подиръ толкова трудъ и безпокойствие, на които сж изложени дѣцата, нѣкои отъ тѣхъ, заможнитъ, ще отидатъ, за промѣнение въздуха, по банитъ, на морето, по чифлицитъ, по планинитъ или другадъ, а бѣднитъ ще слѣдватъ сѣщия животъ, ще дишатъ сѣщия въздухъ, ще глѣдатъ сѣщитъ прѣдмети. Тѣхъ, сиромаситъ, нищо нѣма да ги зарадва, нищо нѣма да ги развлѣче, нищо нѣма да имъ дойде на помощъ за да придобиятъ силитъ, които сж изгубили прѣзъ го-дината, въ врѣме на силния трудъ.

Право да си кажемъ, нашето положение е за оп-лакване: ние си нищо друго не се занимаваме, нищо друго не виждаме, освѣтъ политиката и гешетитъ. Нашето физическо и нравствено развитие е останѣ-ло съвсѣмъ на заденъ планъ! . . .

Чужденцитъ всѣкога сж мислили и мислятъ за здравieto на дѣцата си, като знаятъ, че само отъ здрави дѣца излизатъ здрави и полѣзни граждани. И тѣзи тѣхна грижливостъ е давала винаги блѣстящи резултати.

Единъ примѣръ. Въ Дания, прѣзъ ваканцитъ, съ бѣднитъ дѣца постѣлватъ така: Щомъ се свършатъ испититъ, прави се едно размѣнение на дѣцата отъ градоветъ съ тия отъ селата. Дѣцата отъ градоветъ

— Млѣкни-де, остави ме малко на мира?

Часа напредъваше. Латинка отвори прозореца.

— Тате, чини ми се, че Арлекинъ лае.

— Ще ли млѣкнешъ? каза баща ѝ, като стана отъ трапезата. Търпѣнието ми се свърши.

— Тате, истина ти казвамъ, кучето лае. Чу-ешъ ли? Кой е той? Има нѣкой на портата. Чакай, чакай; идъ.

Вълковъ бѣше вече слѣзълъ прѣдъ Латинка долу. Тамъ стоѣше единъ драгуна; той питаше за *господина Божурова* и за *госпожица Латинка*. Драгуна носеше едно обявление за чича Божура и единъ пакетъ за Латинка. Латинка се затече съ една чаша въ ржка.

— Ще ли заповѣдате, храбрий човѣче, една чаш-ка винце.

— Съ всѣко благодарение, отговори учтиво дра-гуна, готовъ съмъ да испия и двѣ чашки, особено изъ такава хубава ржчица. Той си утри вѣситъ и глътна изведнѣжъ прѣдложената му чашка, гледайки Латинка.

— Тѣ страшно се прѣпираха въ двореца, каза той, защото ми заржчаха да скачамъ съ всичка сила. Да, госпожице, вий можете да се гордѣте, гдѣто имате такива голѣми познайници. Ще ли благоволите да се подпишете за приемането?

Когато си замина драгуна, Латинка тѣрти най бързешкомъ горѣ съ своя скъпоцѣненъ пакетъ въ рж-цѣ. Чичо Божуръ вѣртѣше въ ржцѣтъ си обявлението, а Вълковъ отвори широко очитъ си и взе да оглежда печата.

— Нѣма що да се казва, г-не Божуре, пакета е отъ кабинета на Негово Величество; познава се по пе-чата: азъ съмъ съмъ носилъ много такива пакети на голѣмци.

— Чудно нѣщо, каза чичо Божуръ; тоя пликъ нѣкакъ ми гори прѣститъ. Да видимъ, Латинке, тебе ти

се пращатъ по селата, въ планинитъ, на морето, а онѣзи отъ селата отиватъ, въ замѣна, по градоветъ. Знае се, че промѣняването на въздуха и на сръдната за живѣние е едно чудно сръдство за придобиване сила. Дѣцата отъ селата, които отиватъ въ градоветъ, виждатъ: хубави здания, широки и шосирани улици, голѣми училища, градини, библиотеки и паметници на разни велики хора, които отечеството почита и сла-ви. Тѣхнитъ дѣтиски умове и сѣрдца се учатъ на нови работи, които ги подгагятъ интелектуално и нрав-ственно, а когато се възврънатъ по домоветъ си, съ-живѣни, повече знающа, тѣ разказватъ на родителитъ си какво сж видѣли и по тоя начинъ установяватъ, така да се каже, една невидима свръзка между селянитъ и гражданитъ.

Въ тѣзи размѣнения на дѣцата държавата отпу-ща само безплатно пътувание по желѣзницитъ и па-раходитъ; останалото го върши частната инициатива. . .

По поводъ на тѣзи кратки бѣлѣжки, даѣй нѣма да се намѣри нѣкой, който да изучи какъ стои въ-проса другадъ и да вземе инициативата да прѣсади чуждото и у насъ?

II.

Брадата

У френцитъ пакъ се е появило желанието да раз-искватъ модата. Между другото, на последъкъ, на дневенъ рѣдъ е брадата.

Върху този важенъ въпросъ Г-нь Maurice Cabs е написалъ цѣла статия въ в. „Republique française“ въ която, слѣдъ като взема поводъ отъ работника Pileux, който по настоящемъ билъ прѣвъ по дължината на брадата си — три метра и 22 сантиметра, моля Ви се! — Г-нь Cabs продължава така:

Ако разгледаме историята, виждаме, че брадата е била на почитъ у всичкитъ народи въ старитъ врѣ-мена. Платонъ казва, че тя придава на човѣкото лице едно необходимо величие. „Да не си стрижешъ никога върхътъ на брадата“, казва Л-витикъ. Да от-срижешъ нѣкому брадата, това се е считало въ старо врѣме за едно отъ най-крѣвнитъ оскорбления на свѣ-та. Само въ случай на нещастие, когато умрѣ нѣкой отъ близкитъ, хората тогава сж си стрижели брадитъ — въ знакъ на трауръ.

У Асирийцитъ, берберитъ сж имали за клиенти само убийцитъ и разбойницитъ — обстоятелство, което ни обяснява, защо тогива берберлика е билъ за-наятъ, на когото никакъ не се е обръщало внимание. Св. Ив. Златоустъ ни учи, че персийскитъ царе сж си вързали брадитъ съ златни нишки. Миносъ, Несторъ, Омеръ, Ликургъ, Темистокълъ, Сократъ, Платонъ и всички останали знаменитости сж въ брадати типове. Въ Спарта сж се наказвали съ обръсване на бра-дитъ имъ само обвиняванитъ въ дезертирание отъ вой-ската въ военно врѣме. Римскитъ сенатори сж до тол-кова почитали брадитъ си, щото въ денѣтъ, когато Галлитъ окупирани Римъ, сенатора Папириусъ прѣдпо-челъ да умрѣ, отъ колкото да позволи да се подигра-ятъ съ брадата му.

Въ сръднитъ вѣкове брадата все пакъ е имала значение. Френскитъ царе сж носили съвсѣмъ дълги бради. По-последъ единъ отъ тѣхъ, Лудвикъ VII, напра-ви много лошо гдѣто си обръсна брадата, защото прѣ-данието казва, че това обстоятелство е вкарало Франция въ 30 годишната война, въ която се изгуби-ха 6 милиона хора. . . . Говори се още, че по сѣщата причина — че си бѣше обръсналъ брадата — тоя

върви на такъвиз работи: извади писмото и прочети ни, какво пише въ него.

Латинка цѣлунѣ печата, и, за да не го счуни, скъса наоколо плика, послѣ извади отъ него едно го-лѣмо четворно сѣзнато писмо, и прочете слѣдующото:

„До Господина Божура, привратникъ на Нашия Кралевский дворецъ.

— Какъ е казано тамъ, *привратникъ*, тѣй ли е написано — *привратникъ*? извика той. Да живѣе краля! Сега, всичко, каквото и да поиска той, е негово: дѣ-щеря ми, кръвта ми, живота ми. Г-не Вълковъ, прия-телю, вий разбирате, че поради моето назначение азъ трѣба да си оттегля думата, която ви дадохъ. Моята длъжностъ е, да се покорявамъ на *Господаря*; тѣй е било угодно нему. Да живѣе Негово Величество!

— Покажете, прочее, прѣди да бѣдете неблаго-даренъ, като голѣмецъ, каза Вълковъ; вий не знаете това, което иска отъ васъ Краля.

Латинка продължи:

„Възлюбенний и вѣрний! Ний се извѣстихме, че сте имали една дѣщеря, колкото добра, толкова и ху-бавица. Ний желаемъ да я оженимъ за Минзуфарова, когото Ний назначихме секретаръ на нашата канце-лария за прошенията, та да го възнаградимъ за прѣ-данността му къмъ нашата особа, въ време на едно голѣмо прѣмѣждие. Надѣемъ се, че вий съ удовольствие ще изпълните нашата воля и ний ви увѣрваме, въ на-шата къмъ васъ кралевска благосклонностъ.

— Дѣщериче моя, извика чичо Божуръ, пригър-ни ме. Колко си ти честита, че имашъ такъвъ баща, какъвто съмъ азъ, баща, на когото краля пише соб-ственнорѣчно. Ти ще се оженишъ за Минзуфарова, чуешъ ли? Азъ искамъ това, заповѣдамъ ти. Прѣгър-ни ме още веднѣжъ, — видишъ ли, азъ плача като дѣте О! Вълковъ, приятелю мой, колко е честитъ единъ баща, когато той има такава послушна дѣщеря, как-вато е моята. (Слѣдва

царь се е бил напущналъ съ съпругата си, Елеонора, която не искала да живее съ небратътъ мъжъ и се оженила за Нормандския дукъ, който по-послѣ станалъ краля на Англия.

Слѣдъ това, два вѣка вѣре, цѣлия свѣтъ се е бръсналъ и едвѣмъ Францискъ I е почналъ на ново да носи брада. Това впрочемъ той го е направилъ отново, за да затули една рана, която ималъ на лицето си. Послѣ Хенриха III, Лудвика XIII, Лудвика XIV и Лудвика XV, значението на брадата се е изгубило окончателно.

Революцията, която създаде правата на човека, не закачи въпроса за брадатъ. Въ вѣре на първата империя никой не е носилъ мустаци, освѣнъ войниците. Реставрацията запази сѣщитъ начала. Само слѣдъ революцията отъ 1830 г. френскитъ граждани можеха да дегизиратъ физиономитъ си по собствено желание

Ами историята на брадатъ въ България?

Иматъ думата русенскитъ брадати чиновници, които сегизъ-тогизъ закачатъ сътруднитъ на „Законность“

III.

Вчера и днесъ

Извлѣчение изъ бѣлѣжкитъ на Д-ръ Охлювъ.

Вчера

Днесъ

Прокуроръ: Милеву
София.

Русенский Окръженъ
Управителъ, А. Каназирски

Дѣлото противъ Караджова прѣкратено. № 248

Прокуроръ: Каназирски
(Стр. 583 отъ доклада на Парламентарната Анкетна Комиссия).

Моралъ:

Приятель на Нѣмцитъ.

Приятель съ Руситъ.

. По заповѣдъ на Г-на Министра Президента Ст. Стамболова, въ Тутраканъ да се избере за народенъ прѣдставителъ г-нъ Христо Ивановъ.
(стр. 54 отъ сѣщ. докладъ)

По заповѣдъ на г-на Министра Президента Д-ръ К. Стоилова, избранъ за народенъ прѣдставителъ въ Никополю г-нъ Хр. Ивановъ.

Моралъ:

Съ Нѣмцитъ добръ.

Съ Московцитъ още по-добръ.

Враца, Македонски.
Гражданскитъ сѣ: Дамиянъ, Лучо и селяни. Стражари прѣблѣчени. Всички ще прѣсѣдватъ владиката Константина, комуто заповѣдахъ да съдържатъ фераджата.

Руссенски Градски Началникъ, П. Стаменковъ.

Стаменковъ

(стр. 324 отъ сѣщ. докладъ)

Моралъ:

За властъ фереджосъдирателъ.

Пакъ за властъ фереджопазителъ.

Спираме . . . Любопитнитъ читатели могатъ да намѣрятъ безбройно число подобни документални данни въ Доклада на Парламентарната Анкетна Комиссия, които заедно съ други — имената на тѣзи други, които вчера бѣха шпиони, аднесъ служатъ по правосъдието, сѣ помѣстени на стр. 298—302 отъ сѣщия докладъ — съставляватъ букета на „Народната Партия“. Ако Министерството желяз да знае имената имъ и въ кое сѣдилище служатъ, може да се отнесе до редакцията ни, която не иска да обнародва имена за да се не оскандалява правосъдието.

Такива именно политически единици днесъ разправятъ на всѣкъдъ, че България се била спасила отъ Стамболисти

Коментаритъ сѣ излишни.

С. Хисаръ, 18 Юний 1897 г.

Суучурумски.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Дипломатическитъ канцеларии въ Европа и Цариградъ все продължаватъ да сѣ заети съ условията на гръко-турския миръ. Телеграфа токо-рѣчи всѣкидневенъ донася извѣстие за происхождитъ въ столицата на Падишаха прѣговори, но никой и до сега не знае, по какъвъ начинъ и кога най-послѣ ще бѣде сключенъ толкова дълго очаквания траенъ и приемливъ и за двѣтъ страни миръ. Оказва се, че независимо отъ оппозицията, която „побѣдителката“ Турция прави на силитъ, наклонни да я лишатъ до нѣкъдъ отъ плодетъ на нейнитъ побѣди, — такава сѣща оппозиция е почнала да прави и Гърция, която по никакъвъ начинъ не била съгласна да се учреди единъ международенъ контролъ на нейнитъ финанси, безъ какъвто европейскитъ държави не щатъ да ѝ гарантиратъ потрѣбни за исплащане на военното обезщетение на Турция заемъ. При тия условия, естествено е, че

прѣговоритъ на посланицитъ въ Цариградъ напредватъ много бавно и че всичката имъ до сегашна работа не е дала освѣнъ най-отрицателнитъ сѣтнини. Вчера една телеграма отъ Цариградъ съобщава даже, че прѣговоритъ за мира сѣ вѣременно прѣкъснати, тъй като Турция заявила на силитъ категорически, какво честта на нейното орѣжие не допушала да се испраздни Тесалия. По-нови извѣстивъ липсватъ.

Русския посланикъ въ Цариградъ г. Нелидовъ е прѣмѣстенъ за такъвъ въ Римъ, а на негово мѣсто, спорѣдъ както се чува, щѣлъ да бѣде назначенъ сегашния руски пълномощенъ министръ въ Стокхолмъ г. Зиновьевъ, бившия дългогодишенъ директоръ на Азиатския Департаментъ при Министерството на вънкашнитъ дѣла въ Петербургъ.

Завчера французския парламентъ е вотира въ 500,000 лева за разноси по пътуването на г. Феликсъ Форъ въ Петербургъ. Прѣдложението на г. Ано-то за вотирането на тая сума, придружено съ прочитанието на едно много ласкателно писмо отъ Царь Николая до Прѣдсѣдателя на френската република, е било прието съ живи и продължителни акламации.

Изборитъ за сръбската скупщина сѣ произвели миналата недѣля и като резултатъ сѣ дали едно подавяюще мнозинство на радикалната партия, прѣводителствувана отъ г. Н. Пашича, бившия сръбски посланикъ въ Петербургъ. Отварянето на скупщината се очаква за сутрѣ.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА

Завчера, на 23-й того, сѣ заминали отъ София за Римъ г. г. министритъ, Стоиловъ и Ивановъ, гдѣто щѣли да придружаватъ княза при посѣщението, което Н. Ц. В. тѣмъль да направи на Квиринала. Говори се, че отъ Римъ княза щѣлъ да посѣти и Виенския Дворъ, гдѣто тоя пътъ щѣлъ да бѣде приетъ.

Помѣщаемата по-долу дописка отъ града ни е испратена отъ единъ добръ нашъ приятель и почтенъ русенски гражданинъ. Обръщаме върху ѝ вниманието на когото трѣбва и се надѣмъ, че нейното съдържание не ще бѣде „оставено безъ послѣствие“. Ето дописката:

„Случайно заминахъ завчера по оная частъ на гр. Руссе, която бѣ наводнена за послѣдне вѣре отъ р. Ломъ и отъ любопитство продължихъ расходката си чакъ до с. Кулата. Никога въ живота си не съмъ получавалъ по-грозно впечатление отъ онова, което ми произведе разорението, оставено отъ неотдавнашното наводнение. Като оставямъ на страна съборенитъ и пусти къщи и фабрики, които отъ човѣшки жилища сѣ се прѣобърнали на влажни и вонещи отъ мухълъ развалини, — огнища на разни зловрѣдни миризми, развиващи се отъ разложението на всевъзможни органически вѣщества, — немога да не забѣлжа, че по цѣлото течение на рѣката човѣкъ не вижда за сега нищо друго, освѣнъ удавени домашни животни, съборени стѣни, изгили отъ влагата домашни принадлежности и пр. Въ особено жалко състояние се намира кожената фабрика на г. г. Пенковъ, Павловъ & С-ие, която и прѣди наводнението прѣдставляваше единъ источникъ на зараза за цѣлото русенско население. Като е познато, тая фабрика е сградена по течението на рѣката Ломъ, тѣмъ надъ двѣтъ най-населени махали на града. Тамъ се изработватъ кожи отъ съвършено сурово състояние. Фабрикацията е съпрѣгната съ употреблението и исхвърлянето въ рѣката най-врѣдителни за общественото здравие вѣщества. Не ще ни дума, на друго мѣсто освѣнъ въ Руссе, властитъ, които сѣ натоварени съ охраната на обществената хигиена, по никой начинъ не биха допустнали такава една аномалия, като за подобна една фабрика биха избрали мѣста по отдалечени отъ чртитъ на града и въ всѣки случай по течението — а не надъ махалитъ. Сега е, мисля, най-удобния моментъ да се тури въ изпълнение рѣшението на мѣстния хигиенически съвѣтъ отъ 1894 год., въ което рѣшение е казано, че всичкитъ находящи се въ Руссе табакхани и фабрики за сурови кожи трѣбва да се извадятъ вѣнъ отъ градския районъ и по течението на Дунава подъ града. Общинското управление, основано на горното рѣшение, и въсползувано отъ разрушението на всичкитъ отъ подобенъ родъ фабрики и табакхани по течението на Лома, би могло смѣло днесъ да не допусне постройката имъ на мѣстата, гдѣто тѣ се помѣщаватъ до наводнението, и по тоя начинъ да окаже на русенското население една дѣйствителна услуга въ здравословно отношение.

Нѣщо повече. Азъ смѣтамъ, че градското кметство и неговитъ органи, които получаватъ заплата за да пазятъ здравие на гражданитъ, сѣ длъжни да направятъ това безъ всѣкакво отлагание, защото инѣкъ всѣки ще има право да мисли, че ако единъ градъ като Руссе, който въ интелектуално и хигиеническо отношение трѣбва да се счита за втори градъ въ България, е достигналъ до тамъ, щото да служи за разсадникъ на най-лошитъ болѣсти на свѣта, то това става само благодарение на неспособността или немарливостта на неговитъ градски управници и общински лѣкари! . . . Менъ ми е извѣстно, че надлѣжнитъ органи на общинското управление

никогажъ не сѣ се заинтересували, нито постарали да направятъ и издадѣтъ единъ подробенъ отчетъ за състоянието на улицитъ, жилищата — частни и публични — каналитъ, баритъ, гостиницитъ, ханицата, водата за пийние, касанницитъ и вѣобще за всичко, което се отнася до общата и частна хигиена, та да може съ това да се отворятъ очитъ на кметството и да се накара то да вземе мѣрки, до колкото е възможно поне, за подобряние хигиеническитъ условия на града. Въ други мѣста ние виждаме че градскитъ лѣкари, освѣнъ гдѣто възможно по често прѣглеждатъ горѣизложенитъ мѣста и нѣща, ами всѣкидневно анализиратъ даже млѣката, вината и другитъ съветни вѣщества, консомиреми отъ населението, като за тая цѣль иматъ специални лаборатории, снабдени съ нуждитъ инструменти и апарати. А у насъ! . . .

Азъ, впрочемъ, се отдалечихъ отъ прѣдмѣта на днешната си дописка. Както общавамъ, прочее, въ друга една статия да опиша подробно условията, на които трѣбва да отговорятъ органитъ на градската хигиена, както и санитарната организация на града, ще продължа описанието на наводнението по-нататѣкъ. Цѣльта ми — повтарямъ — бѣше да обърна вниманието на Общ. управление върху необходимостта да не се допуша ремонта на кожанитъ фабрики и табакхани на старитъ имъ мѣста и да се изпълни буквално рѣшението на хигиеническия съвѣтъ отъ 1894 год. Надѣя се, че като вземе въ внимание инфекцията, която подобни заведения разпространяватъ почти по цѣлия градъ, нееднократнитъ заявления на съседнитъ жители противъ фабрицитъ и помощта, която провидѣнието га че нарочно даде само и само да разруши разпространителитъ на тая инфекция, градското кметство ще се постарее да прѣмѣсти табакханитъ и коженитъ фабрики нѣкъде подъ градската захана, гдѣто, по мое мнѣние, за тѣхъ е най-удобно и здравословно мѣсто.

Казахъ, че наводненитъ жилища поради влагата и миризмата, за сега не сѣ още удобни за живѣние. Нека повторя тукъ, че общинското управление — пакъ въ интереса на общественото здравие — би трѣбвало да забрани живѣнието въ подобни жилища до като тѣ исхвнатъ, се поправятъ съвършено и систематически дезинфекциратъ. По този начинъ сѣ постигнали властитъ и въ съседната намъ държава — Ромъния.

Заемаме отъ послѣдния брой на в. „Знаме“, слѣдното възвание, върху съдържанието на което, като обръщаме вниманието на нашитъ читатели, каимъ ги да не откажатъ да се притеклѣтъ на помощъ на подписавшия възвѣнието комитетъ, който си е задалъ единъ толкова родолюбива и благородна цѣль:

КОМИТЕТЪ

по утѣковъване на памятьта на покойния

Алеко Константиновъ въ София.

ВЪЗВЪНИЕ.

Близкитъ роднини, приятели и почтатели на покойния Алеко Константиновъ въ София, заедно съ прѣдставители на литературата, пресата и училищното дѣло, на Славянската Бесѣда, Македонския Комитетъ и пр., свикани на събрание по инициативата на нѣкои отъ приятелитъ на покойния на 15-й Юний т. г., за да обмислятъ начинътъ, по който да се почете памятьта на убития незабравимъ литераторъ-хумористъ, рѣшиха:

1. Да се въздигне единъ паметникъ надъ гробътъ на покойния въ София;
2. Да се издадатъ всичкитъ му литературни произведения и се пустнатъ въ продажба съ една по възможностъ най-естина цѣна;
3. Да се образува единъ фондъ за литературна премия на името на покойния, която да се дава за най-добритъ литературни произведения; и
4. За постигнатието на горнитъ нѣща да се отвори публична подписка за доброволни пожертвования.

За изпълнението на тѣзи задача събранието избра единъ 12-члененъ комитетъ състоящъ отъ г. г.: Емануилъ Ивановъ, Ст. Михайловски, Савва Ивановъ, Михаилъ Сарафовъ, Пенчо Славейковъ, Ат. Георгиевъ, Д-ръ Б. Цоневъ, Д-ръ Серафимовъ и Хр. Станишевъ. Комитета ще носи названието: „Комитетъ по утѣковъване на памятьта на покойния Алеко Константиновъ“ и въ него ще се централизиратъ всичкитъ пожертвования, събирани отъ когото и да било и гдѣто и да било, съ исклучение онѣзи, които се събиратъ по инициативата на Свищовскитъ граждани за въздигане паметникъ на покойния въ родния му градъ Свищовъ.

При това, събранието, като взе прѣдъ видъ: а), че нѣкои частни лица въ провинцията сѣ обявили чрѣзъ вѣстницитъ, че прѣдприематъ издаванетоъ произведениата на покойния, и б), че ближайшитъ роднини — наследници на покойния отсѣжтватъ правото за издаване произведениата му само на Софийскитъ Комитетъ за образуване фондътъ за литературната премия, — постанови: да се взематъ отъ страна на Комитета всички мѣрки за да се спрѣ издаванетоъ литературнитъ произведения на покойния Алеко Константиновъ отъ когото и да било друго и за какъвато и да била цѣль.

Като съобщава горното за всеобщо знание, Комитета апелира къмъ всички почтатели на покойния авторъ на „Бай Ганю Балкански“ и ги моли да спомогнатъ съ своитъ пожертвования за въздигането

на памятника, за издаването на съчиненията и за образуването фонда за една вѣчна литературна премия, чрезъ които нѣща не само ще се отдаде приличната почитъ на паметъта на покойния писател-хумористъ, но и ще се даде още единъ потикъ за развитието на бъдната ни книжнина.

Пожертвованията ще се испращатъ, или направо до касиера на Комитета—г. Ф. Голованова, началникъ на Пенсионното Отдѣление въ Министерството на Финансите, или до настоятелството на Славянската Беседа, или пъкъ въ Българската Нар. Банка, ако сж повече отъ 10 лева, винаги на името на Комитета, като съдѣврѣменно се придружаватъ съ списъци на пожертвователитъ, за да могатъ да се публикуватъ имената имъ въ вѣстникитъ, а отпослѣ и въ края на съчиненията.

Що се отнася до намѣрението на онѣзи, които безъ всѣко право и законно основание се готвятъ да прѣдприематъ или вече сж предприели пренепечатването и издаването на всички или на пѣкой само литературни произведения на покойния, съ каквато и да било цѣль, Комитетътъ, на основание декларацията на правоимѣющитъ наследници, че правото за издаването произведенията отстъпватъ изключително нему за горѣпомянатата цѣль, счита за своя длъжностъ да прѣдупреди всѣкого, който би посѣгналъ на това право, че ще го счита отговоренъ не само прѣдъ общественото мнѣние, но и прѣдъ сѣдилищата, за присвояване чужди права и за всѣкиятъ послѣдствия.

София, 21-й Юний, 1897 год.

Прѣдседателъ: Хр. Филиповъ.
Подпрѣдседателъ: Ем. Ивановъ
Секретарь: Ю. Ивановъ
Касиеръ: Ф. Головановъ

Миналата сѣбота, на 21 сръщу 22 того, по александровската улица е станалъ новъ обиръ. Обранъ е билъ часовникарския магазинъ на г. Ованесъ Арганинъ. Злодѣйцитъ проникнали въ магазина отъ калѣ двора прѣзъ подищата и задигнали всѣко, що намѣрили: като дамски и мъжски часовници, прѣстени, гривни и разни други елмазени вещи за около 2500—3000 лева; взели и 240 лева пари, които г. Арганинъ билъ приготвилъ за кирията на дюкения си и билъ оставилъ въ чекмеджето си.

Крадецитъ—спорѣдъ както се учимъ—не биле хванати и до днесъ, па и на да ли ще могатъ да се хванатъ, защото полицията подозирала, че г. Арганинъ—на подобие на Гоголевата унтеръ-офицерка—се билъ обралъ самъ.

Завчера, на 24-й того, въ русенския апелативенъ сѣдъ се разгѣда гражданското дѣло, заведено отъ капитанъ Хр. Чаввовъ сръщу г. Г. Теодоровъ (министръ на правосѣдието) и Г. Губидѣльниковъ (подпрѣдседателъ на „полицейското“ Народно Сѣбрание) за едно праздно мѣсто отъ 30 кв. метра. Издаденото по това дѣло рѣшение заслужва вниманието на читащата публика за това, защото русенския апелативенъ сѣдъ осѣди високопоставенитъ голѣмци-отвѣтници да отстапятъ и прѣдадѣтъ на истецъ спорното праздно мѣсто, което—както се доказа прѣдъ сѣда—тѣ незаконно засвоили, като прѣзъ една прѣкрасна нощъ, въползувани отъ истецовото отектствие отъ Руссе, съборили стария пограниченъ стоборъ и си дигнали новъ, не по линията на своето мѣсто, а по друга—по-изгодна за тѣхъ, макаръ и чужда.

Съобщаваме горната характерна новина за свѣдѣние. . . .

Единственното малко или много сносно мѣсто за расходка въ града ни, както е познато, е Придунавския булевардъ до хотелъ „Ислах-хане“. Прѣзъ миналитъ години на това мѣсто имаше удобни скамейки за сѣдане, а пъкъ сега тамъ не се забѣлзва нито една подобна скамейка, на която гуляущитъ, въ случай на нужда, да могатъ да си отпочинатъ. Нѣкои приятели ни разказватъ, че това било сторено съ цѣль, щото който поиска да сѣдне да влиза по неволя въ градината на хотелъ „Ислах-хане“ и да прави алжшъ-вершъ на сѣдържателя.

Вѣрна ли е тая история? . . .

Г-нъ Директора на мѣстната мъжка гимназия „Князь Борисъ“ има добрината да ни даде слѣднитъ свѣдѣния за произведенитъ при сѣщата гимназия зрѣлостни испити.

Биле сж подложени отначало на зрѣлостенъ испитъ 24 души ученици—классици и реалисти отъ които 20 души свършили VII класъ въ русенската гимназия тая година и 2 души лани, 1 отъ пловдивската гимназия и единъ студентъ отъ Висшето училище.

Въ течение на испита, отъ 24-тѣ души пропаднали четворица, отъ които троица на писменнитъ испити; заболѣли троица, 2-ма при писменнитъ и единъ при устнитъ испити и на 1 се далъ поправителенъ испитъ въ начало на идущата учебна година.

По тоя начинъ, успѣшенъ испитъ сж издържали и зрѣлостни свидѣтелства сж получили слѣднитъ 16 ученика:

Петръ Анастасовъ, Любенъ Божковъ, Антонъ Василевъ, Никола Дръновски, Александръ Кличинъ, Георги Мушановъ, Никола Силимински и Юрданъ Георгиевъ—реалисти;

Кирилъ Антоновъ, Борисъ Върбановъ, Венелинъ Ганевъ, Александръ Догановъ, Никола Ивановъ, Стоилъ Мутафовъ, Владимиръ Стефановъ и Петко Стояновъ—классици.

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

Съобщаватъ ни, че една отъ причинитъ, поради които сухопѣжната поща тѣй често закъсѣва, била тая, гдѣто прѣвозочнитъ и сръдства се намирили въ най-плачевно състояние. Почти при всѣко пътуване се случвало нѣкое нещастие: или колата да се счуни или пъкъ конь да заболѣе. Намателитъ на транспорта на пощата г. г. Ковачевъ и Казанирски (последния е извѣстния русенски градеки началникъ, прѣзъ врѣме на прѣврата, който осакати воен. прокуроръ Капитанъ Енчевича и истезава г. г. П. Черковски, Т. Тодорова, сегашния министръ на правосѣдието, Н. Кърджиева, Г. Попова, Т. Пенева и др.) макаръ и да имъ е било за всѣчко това извѣстно, но „си карали колцата“ така, понеже биле покровителствуванни отъ нѣкои мѣстни „деребевци“ и никой не смѣялъ да имъ направи нѣкаква сериозна бѣлѣжка. . . .

Букурещкитъ вѣстници съобщаватъ, че българския князь, слѣдъ посѣщението на италианския дворъ, цѣль да прѣкара нѣкое врѣме въ Карлсбадъ, а отъ тамъ прѣзъ Виена, гдѣто било съмнително дали ще бжде приетъ отъ австрийския императоръ, къмъ края на Юлий цѣль да отиде да направи визита на румѣнския кралъ въ Синая. Въ свързка съ тая новина очевидно се намира и слуха, който циркулира въ града, че на 2-й идущий Августъ цѣлата княжеска челядь цѣла да дойде въ Руссе да присѣдствува при полагаането основния камѣкъ на желѣзопѣжната линия Руссе—Търново. Спорѣдъ сѣция слухъ, отъ тукъ князя, княгинята и малкитъ князѣ, както и духовния въспитателъ на прѣстолонаследника, Архимандритъ Василий, който отъ петнайсетина дена насамъ се намира въ града ни, цѣли да заминатъ за евксиноградския дворецъ, за да прѣкаратъ тамъ есенята до калѣ мѣсець Октомври.

Получили сме едно писмо отъ града, подписано отъ нѣколко души опѣлченци, членове на старото настоятелство на мѣстното опѣлченско дружество, въ което, по поводъ на антрефилето помѣстено въ миналия брой на нашия вѣстникъ, ни се разказватъ нѣкои не съвѣтъ прѣпорѣчителни работи за новото настоятелство на Дружеството и за неговия прѣдседателъ. Като не искаме да вземаме страната нито на едно отъ двѣтъ настоятелства на дружеството, прѣди да изучимъ работата на произлѣзлия между г. г. опѣлченцитъ „расколъ“ по-подробно, ние не даваме мѣсто на помѣнатото писмо, и както казахме и по прѣди, се надѣемъ, че нашия съвѣтъ да не се продължава повече тоя врѣденъ и срамотенъ „расколъ“ ще бжде послушанъ. . . .

Научаваме се, че г. П. В. Оджаковъ, бившия членъ на русенския апелативенъ сѣдъ, празнува днесъ, 29-й Юний 1897 год.

Четиресетъ и петъ годишнината отъ своята учителска дѣятелностъ (Галацъ-Лѣсковецъ 1852/3);

Четиресетъ годишнината отъ своята литературна, политическа и публицистическа дѣятелностъ (1857 год.)

Двайсетъ и петъ годишния юбилей на своята служба и дѣятелностъ като магистратъ (сѣдия, прокуроръ и адвокатъ) както и на своя сѣпружески животъ (сръбърната си свадба); и най послѣ. Двайсетъ годишнината отъ своята служба въ освободителната война, като чиновникъ за особни порѣчки при главната квартира на дѣвствующата армия и на покойния Царъ освободителъ.

Нашитъ искренни и сърдечни честитавания и благопожелания на почтенния юбиляръ.

Поради многото прѣтрупанъ материалъ настоящия брой излиза безъ отдѣлъ „изъ вѣстникитъ и списанията.“

Д-ръ Щайнъ изъ гр. Руссе обявява на почитаемиъ си клиенти, че понеже улицата, на която се намѣрва кѣщата му, съ постройката на новия дюкѣвъ на Ибрахимъ Ефенди Шекерджи, се затвори, безъ да се отвори новата, проектирана да замѣсти старата, то нуждающитъ се отъ неговата медицинска помощъ трѣбва да минаватъ или прѣзъ двора на окръжното сѣдилище, гдѣто има една малка портичка въ неговия дворъ, или прѣзъ кафенето на Буку Бенрей, сръщу Битъ пазаръ Джамия, или пъкъ да го търсятъ въ аптекитъ на Бони и Вотчъ, гдѣто той отъ затварянето на улицата насамъ се намира повече врѣме, и гдѣто въ случай на отектствие, да си оставятъ адреситъ.

1—42—1

ОБЯВЛЕНИЕ

Въ станалото на 15 того събрание отъ 40 души членове на „Българското Опѣлченско Дружество“ въ гр. Руссе, избра се *ново настоятелство*, което се натовари да приеме дѣлата и смѣткитъ отъ *старото*, което вече прѣстава да дѣйствува отъ и въ името на рѣченото Дружество. Избрани сж: г. г. Хр. Ивановъ за прѣдседателъ, С. Ганевъ—подпрѣдседателъ, Ив. Симеоновъ—касиреръ, Анд. Даневъ—секретаръ, Филиппъ Симиловъ—подсекретаръ, Филиппъ Тотю войвода, П. Хитовъ войвода, Ник. Николаевъ и Г. Ангеловъ—членове.

Молимъ всѣкиятъ вѣстници да прѣпечатѣтъ настоящето.

гр. Руссе, 17-й Юний 1897 г.

Прѣдседателъ: ХР. ИВАНОВЪ

Подпрѣдседателъ: С. ГАНЕВЪ

Секретаръ: А. Г. ДАНЕВЪ

Подсекретаръ: Ф. СИМИЛОВЪ

Момѣкъ 22 годишенъ, българинъ, съ IV-ро класно образование, практикувалъ 5 мѣсеца въ търговска кантора, търси мѣсто за каквато и да е работа. Нуждающитъ се отъ такъвъ—за уведомлѣние могатъ да се отнесѣтъ до редакцията.

4—35—3

Измокренитъ прѣжди и платове сж спасени!

Обявяваме, че всѣкакви измокрени прѣжди и платове, стари дрѣхы, рокли и др. прѣбоядисваме по желание въ разни ренгове и ставатъ като нови; сжщо приемаме и за **химическо изчистване** всѣкакви лекедосани дрѣхы и блузи копирени и вълнени, рѣжжвици и др.

1-ва Българ. Парна Бояджийска Фабрика на Василъ Стоиловъ & С-ие Руссе.

4—32—4

БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКА БАНКА ВЪ ГР. РУССЕ.

БАЛАНСЪ

На 31 Май 1897 год.

АКТИВЪ

Наличностъ въ касата	11,867 69
Невнесенъ капиталъ	6,584,920 —
Портфейлъ	3,433,057 69
Вжтрѣшни кореспонденти	371,144 25
Специални текущи смѣтки	2,062,392 98
Заеми сръщу залогъ	241,297 70
Депозити на хранение	221,650 —
Движими и недвижими имоти	15,506 32
Разни	82,598 27
Всичко лева	13.024.434 90

Счетоводителъ: Т. Алексиевъ.

ПАССИВЪ

Основенъ капиталъ	10,000,000 —
Запасенъ	16,633 38
Текущи смѣтки лихвенни	672,498 43
Влогове лихвенни срочни и безсрочни	80,035 18
Депозанти	221,650 —
Чужди полици за инкасиране	84,561 72
Лихви и комисиони	100,671 72
Депозирани полици	1,840,688 37
Купонъ № 1 за исплащане	474 —
„ „ 2 „ „	7222 10
Всичко лева	13.024.434 90

Н. Начевъ.
К. Камбуровъ.
Хр. Баларевъ.

1—41—1

Руссе, Скоро-печатница на Ст. Ив. Роглевъ.